

družbe 50; nekaj smeti v podobi slabih listov je kajpada tudi pri nas; saj mora rogač povsod imeti mlade! — Celo pretečeno leto 1933 nas je več ali manj ilačilo mokrotno vreme, tudi toča nas je obiskala 22. avgusta in pošteno naklestila naše vinograde in sadonosnike, da se še zdaj troštamo samo z mokro vodico! Sedaj nas stiska zima brez konca in kraja, živina zmrzuje v hladnih hlevih, ker si nismo mogli spraviti stelje. A največja neizgoda nas je zadela z novo razmejčitvijo občin; cela župnija je razkosana na tri občine. Z novo obliko je pri nas zadovoljen samo eden človek ali pa največ dva. Najbolj umestna bi bila komasacija Sv. Ruperta in Svetine, ki sta že od nekdaj ena župnija, štejeta skupno 2191 prebivalcev in v vsakem oziru, gospodarskem, terenskem in duševnem, spadate skupaj. Ker nova občinska postava dopušča spremembe sedanje oblike občin, bodo vsi uvidelni ljudje v naši župniji zastavili vse svoje moči (in so to že tudi storili), da postavnim potem pridemo do pravice: ena župnija, ena občina. — Dne 6. t. m. je umrl v celjski bolnišnici tuk. posestnik Andrej Hercog, po domače Andrejka, pri Sv. Petru št. 45. Dne 8. decembra m. l. mu je zgorel hišni hram; kot prevžitkar se je nato porival po raznih hišah, se v hudi zimi do smrti prehladil in umrl v celjski bolnici. — Dne 14. t. m. pa je po dolgem bolehanju preminul ugleden mož Jožef Oblak, bivši posestnik in gostilničar »na keldru«, v 60. letu svoje starosti. Po svoji odločnosti in podjetnosti si je pripravil čedno gospodarstvo, kot izboren lovec je marsikateremu zajčku upihnil luč življenja in marsikatero zvito lisico prekanil, da mu je morala dati svoj topli kožuh, sedaj pa je smrt pomerila nanj svojo puško. Lepo se je dobri Oblak pripravljal na smrt in krščansko umrl v nedeljo dne 14. t. m. Veliko število prijateljev, znancev in domačinov ga je spremljalo na njegovi zadnji poti. Vrla šentrupertska moža, počivajta v miru!

Pišec. Pa še naj kdo reče, da ni naš Fricl korenjak. Bilo je okrog praznikov. Že davno nima Fricl »mokrega« v kleti, toda zaskominalo ga je po njem. In ne bodi len, pot pod noge! Tam okrog Sv. Barbare je veliko hramov in v vseh je bilo toliko »mokrega«, da ga je Fricl pošteno dobil pod klobuk. Ali kako razigrane volje vam je bil, a kako je domov prišel, pa le ni znal. Toda takoj se je znašel, ko ga je boljša polovica povprašala: Kje ti je klobuk? In korajžno se je odrezal: Kje? Tako dolgo sem popival, da sem se klobuk zapil! Pa komaj je skončal, že je priletelo poleno v hrbet. S Friclnovo boljšo polovico se pač ni šaliti. Kaj je hotel? Podplate je pokazal, da se ni več polen iskalo ležišča na njegovem hrbtu in po rebrah. Bog pomagaj, če včasih grmi in treska, da le toča ne dela škode. Pa vam je ne da te svoje boljšo polovico naš Fricl za 100 drugih. In sedaj hodi okrog brez klobuka, da ga lahko spoznate, gospod urednik, če ga srečate. — Tudi rodili, umirali, možili in ženili smo se v preteklem letu. Vsak dela bilanco na pragu novega leta, naj jo še mi sporočimo na tem mestu. Pokopali smo 32 faranov in sicer: 19 moških in 13 ženskih. Poročilo se je 26 parov. Rojenih je bilo 98 in sicer: 55 moških in 43 ženskih. Med temi jih je precej takih, da je Fricl vzkliknil, ko je zvedel za nje: Sedaj pa itak velja: Beži fant, dekle gre! — Tudi smuk je pri nas doma. Toda posebne vrste. Po glavni ulici Pišec namreč ob ugodnem snegu niti Fricl ni varen presenečenj. Saj mu je ob neki taki priliki neka družbica hotela prikrajšati njegove krake, a se ga premočno drže. Tako se je samo znašel v občestnem jarku, a boljša polovica je imela doma več dni posla,

da mu je z obkladki, pa ne z obkladki polen, ozdravila njegove noge. Pa se vam drsa vse: mlado, staro, ravno in kruljavo. Pravi živžav je včasih na cesti. Pridite si še Vi, g. urednik, pogledat ta špas, ki je zlasti imeniten, če se zvrne kup nađebudnih sankaric. — Pa pustimo to. Povedati moram, da smo postali prav napredni, ko smo z januarjem letošnjega leta ustanovili kmetsko-nadaljevalno šolo pod vodstvom agilnega šol. upr. g. Janka Roškarja. Prva je ta šola te vrste v našem srezu. To bodo sedaj naši fantje in moške kmetovali! Kar okrog 35 jih redno obiskuje pouk. Poučujejo pa na šoli sledeči gg.: Roškar, Medved, Cizel, Dirnbek, Kene in Retzer. Nekateri izmed njih se kot absolventi kmetijskih šol kar dobro postavljajo. Vse breme šole je pa na ramah g. J. Roškarja, a ob strani mu v pomoč stojita gg. Medved in Cizel. Led je prebit, začetek storjen. Uspehi bodo pa kmalu vidni, upajmo da v ponos voditelju in ostalim, ki na šoli sodelujejo, in tudi onim, ki so šolo omogočili.

Iz zagrebske torbe. Ljubljanske, najbrž tudi mariborske mlekarice se rade pritožijo, da imajo slabe čase. Pa so še vedno gospe in gospodične v primeri s svojimi sestrami, ki zalagajo z mlekom zagrebsko mesto. Vozil sem se te dni proti Karlovcu z devetim vlakom. To se ti nabije ljudi, pa vse najbolj v zadnji voz, ki nosi napis: Zagreb—Split. Za mnoge je seveda Split že prva postaja, čeprav je pisano: Remetinec. Take so kajpak te kumice, snahe in strine, da se vsaka boji, da bo s svojimi kanglami morala teči za vlakom, ki ji bo kar pred nosom zginil, čeprav je še pol ure in več do odhoda vlakovega. Zato seveda v najbližnji vagon. Neverjetno, koliko je prostora pod klopmi takegale voza. Ne moreš razumeti, od kod toliko kangelj, ko ženske brez konca žlobudrajo, izstopajo na postajah vse do Jaske. Pa sem povprašal eno tako kumo, kako gre njeno delo. »Ej slabo...« Pa res ni nič kaj sijajno. Zjutraj ob štirih že se sirota otovori s svojim bremenom: takole 40 litrov mleka. Potem pa ta strašni drindaj po Zagrebu od ene do druge hiše, da je gotova do pol devetih, potem pa zopet domov. Pa to bi še bilo, če bi bil tudi kak zaslužek. Mleko proda po 1.70 do 2 Din. Plača ga po 1.25 Din. Imela bi torej kakih 20 Din od 40 litrov, če bi ji njene »mušterije« plačale posebej vožnjo in prevoz, ki jo stane mesečno približno 600 Din. Tako je delo in zaslužek zagrebskih mlekaric. Toliko, da prinese otrokom včasih bellega kruha, ki jim je znamenje sreče, katero uživajo zagrebski židje... — Pa še o služkinjah eno. Pred nekaj dnevi je prišla v Zagreb iskati službo. Tam nekje iz srca Dolenjske. Pa bi že lako vedela, kam naj bi se obrnila. »Naš dom« bi ji dal najboljšo streho in najlepše zavetje in pomogel do skorajšnje službe. Vedela je ona zanj, pa se ji zdi, da je ta »Naš dom« za njo premalo nobel. No, lep dobiček je napravila! Šla je na Goljek, kjer je tudi zavetišče za dekleta, ki iščejo službo. Svoje stvari je pustila v garderobi na postaji in krenila na Goljek. Tisti nesrečni listek, s katerim je bilo spravljeno njegovo bogastvo, se ji je izmuznil iz žepa, morda ne sam... Tam gori na Šalati pa je par dni nato dobil neki človek neki kovček z različno vsebino, in tudi precej vrednih stvari je bilo notri. In pismo, namenjeno neki slovenski služkinji. To pismo je nato pokazalo pot dalje. Ko je dobila naslovnica pismo, se je kar prestrašila, ker si ni mogla misliti nič dobrega o tem, kako je mogla lastnina njene prijateljice priti tja gori. Morda umor! Kdo ve kaj? Pa se je dekle nazadnje le srečno našlo in z veseljem spet dobilo nazaj izgubljene predmete. Ne ve-

Modne liste,

liste za ročna dela vseh vrst, kupujte in naročajte v knjigarnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru: Tiroška cesta 5 — Aleksandrova cesta 6 — Kralja Petra trg 4.

do in ne vedo dekleta, da ni vseeno, kam se kdo zateče in kod hodi. Za dekleta najboljše prehodno bivališče je ravno »Naš dom« v Beograjski ulici 10. Samo 10 Din stane na dan, pa je tudi na varnem. Pa še to-le: Slabe so plače, ki si jih more katera obetati v Zagrebu. Ne rečem, so dobre in poštene gospe, ki pošteno plačajo, a ne vse. Te dni je neko dekle šlo v službo za 70 Din mesečno. — Malo je medsebojnih stikov med zagrebskimi Slovenci, pa se delajo vedno novi. Gori pri Sv. Roku se sreča vedno več obrazov. Pa tudi nekje drugje srečaš svojega poznanega: v jeronimski dvorani. Takole dvakrat vsak mesec se spleča iti tja, da vidiš na odru slovensko predstavo. Oder slovenski, gledalci slovenski, kakor doma nekje, tudi znanci in prijatelji iz domačega kraja. Prihodnjo nedeljo dne 28. januarja priredi slovenske dekleška Marijina družba igro »Prisegama«, ki bo zopet zbrala prav veliko hvaležnega občinstva. — Tako lepa nada je vstala Zagrebčanom, da bodo imeli poceni, kaj poceni, skoro zastonj, prečudne japonske ropotije in vsakdanjih potrebščin, ki bi jih pripeljali sem Japonci. Pa so se računali menda nekako zmedli, ker ostane središče japonske trgovine za Balkan še vedno na Dunaju, kjer ima svojo centralo največji japonski bogataš Mitsui. — Starokatoličani so praznovali v nedeljo svojo desetletnico, odkar v naši državi priznani. Govorili so o svojih »borbah in zmagah« in o velikih nalogah za bodočnost. Pravijo, da so oni tisti, ki imajo od Boga nalogo, da v sebi zedinijo katoliško in pravoslavno cerkev. No, vsekako so si privzeli lepo nalogo... samo da jih je za to delo malo, zelo malo. Pa njihovi duhovniki imajo preveč svojih osebnih skrbi, ker morajo skrbeti za otroke in ženo...

Koledar Slov. gospodarja je pošel!

Toda lahko zopet izide, ako se prihlasi vsaj 500 naročnikov!

Priporočamo torej vsem, ki res hočejo vzeti ta koledar, da se sedaj odločijo. Mi moramo koledar na novo staviti, zato se moremo odločiti za novo izdajo samo pod pogojem, ako dobimo vsaj 500 naročnikov. Obračamo se tem potom na naše prijatelje in zaupnike, ki so koledar že imeli kedaj v razprodaji, da zberejo naročila. Koledar ima tako bogato vsebino, da je bil ves razprodan in moramo sedaj pripravljati drugo izdajo. Tudi prosimo, da bi se zglasili gg. trgovci, ki bi ga vzeli v prodajo. Kdor ga bo vzel gotovo količino v prodajo, ga bo dobil po primerni ceni in poleg tega še brezplačen insert v primerni velikosti v »Slov. gospodarju«. Vsako leto so hranilnice naročile koledar, tudi letos ga naj, pa dosedaj še ni bilo dosti priglasi.

Do konca tega meseca bomo zbirali naročila in nato za ono število, ki se

bodo priglasili, dali koledar v tisk. Koledar ni taka stvar, ki bi se lahko še drugo leto prodajala, zato se mora tiskati le toliko, kolikor je naročnikov. Vpošljite nam torej naročilo čimprej. Naročilo je poslati z besedilom:

Podpisani naročam obvezno izvodov koledarja »Slovenskega gospodarja«, vezanega v celo platno s svinčnikom. Pošljite mi položnico, da vam dopolnem denar.

Moj naslov:

Na naslov:

TISKARNE SV. CIRILA, MARIBOR.

Slučajno rešena.

Sprevodnik spalnega voza je bil navajen na marsikaj. V petnajstih letih, odkar je spremljal mednarodni ekspresni vlak od severa proti Sredozemskemu morju, je videl že prav čudne ter redke potnike. Večkrat so popivali potniki v spalnih vozih kar cele noči in jih je komaj spomnil, kje da morajo izstopiti. Drugi so zopet pozabili pri karantanju na spanje. Generali, hohštaplerji, mednarodni bankirji in ljudje, ki niso znali, koliko milijonov posedajo, so že bili gostje spremljevalca spalnih vagonov, a takega para, kakor je vstopil par minut pred odhodom ekspresnega vlaka v Ostende in se je nastanil v oddelku št. 10, še ni videl.

Vozna listeka sta se glasila na ime F. Kingsbell in soproga ter sta bila v redu. Na prtljagi je bilo napisano z velikimi črnimi črkami S. S. D. Vse to je pregledal sprevodnik takoj.

Ko je zapustil ekspres kolodvor v Ostende in je brzel z vedno večjo naglico v temno noč proti jugu, je pričel pripravljati sprevodnik posamezne oddelke za noč, kakor mu je predpisovala služba. Oddelke št. 10 je bil zadnji, v katerem je hotel pripraviti dve postelji. Potrkal je na vrata, pa ni dobil odgovora. Odprl je s svojim službenim ključem.

G. Kingsbell in njegova žena sta sedela vsak na svojem mehkem sedežu, kakor so običajni za vožnjo po dnevu. Gospod se niti ozrl ni in je gledal dalje proti oknu.

»Oprostite«, je spregovoril sprevodnik, »ali naj pripravim obe postelji za noč?« Ne da bi počakal na odgovor, je nadaljeval: »Prosim gospoda in gospo, naj se umakneta za nekaj trenutkov na hodnik!«

Nobenega odgovora. Nekaj časa je bil sprevodnik začuden, nato je rekel v svoje lastno opravičenje: »Drugi potniki že vsi spijo.«

Sedaj se je še le obrnil gospod Kingsbell. »Pustite oddelek, kakor je. Bova vas že poklicala, če bova potrebna spanja.«

»Kakor želite.« Sprevodnik je ostavil oddelek in šel naprej po hodniku, da bi prišel do svojega kota na drugem koncu vagona. Zmajeval je z glavo. Nobenega upanja ni bilo na nemoteno noč. Znaj Bog, kedaj se bosta zmotala ta čudna potnika v ležišče . . .

Preteklo je šest ur, ne da bi bila spregovorjena v oddelku št. 10 ena beseda. Daniti se je pričelo . . . Naenkrat se

je obrnil moški ob oknu in je pričel zvedavo gledati svojo sosedo.

»Ali si vse premislila?« je vprašal.

»Pusti me na miru«, se je glasil odgovor. »V francoskem mestu Lyon se ločita najini poti. Nočem imeti nobenega opravka s temi umazanimi zadevami . . . Nikoli več!«

»Stoj!« jo je prekinil gospod ob oknu. »Hočeš pobegniti . . . Si domišljaš, da se zamoreš izmuzniti iz te družbe? Jecha čaka tebe in mene za vse, kar sva zagrešila. Tudi tebe . . . ali nameravaš kaj utajiti?«

»Ker sem te ljubila . . .«

»Le pripoveduj to pred sodiščem, moja draga.«

»Lopov . . . ne morem dalje . . . Ne morem več!« je kričala.

Moški ob oknu se je nasmihal pritaženo: »Ne gre dalje? Ne delaj nobenih budalosti!«

Ženska je jokala. »Ne morem več. Ne morem dalje prenašati takega življenja. Rajši sem mrtva . . . kakor tak pekel . . . rajši ob življenje . . .«

»To bi bila rešitev«, je rekel mož prezirljivo in se je naslonil na zglavnik za hrbtno.

Gospa je zaprla oči. Naenkrat je skočila kvišku in se je opotekala proti oknu. Odprla ga je. Pripihal je jutranji veter ob straneh zastorov in napodil skozi okno cele oblake cigaretnega dima. »Rajši mrtva . . .« je mrmrala in zrla pri oknu.

Gospod se je prestrašil. Z grozo je gledal nasprotnico. Nagnila se je skozi okno in je bilo videti, kakor da meri razdaljo za skok . . .

»Klara . . . Klara!« je kričnil . . .

V tem trenutku se je zagnal ekspresni vlak v brzega z nad 100kilometer-sko brzino.

Trideset metrov od železniške nesreče so našli lepo oblečeno žensko v globoki nezavesti. Od vseh potnikov ekspresnega vlaka je ostala edina pri življenju. Sune pri trčenju jo je samo vrgel skozi okno na progo . . .

Poslednje vesti.

Zunanji ministri Male antante so imeli sestanek dne 22. t. m. v Zagrebu. Razmotrivali so o splošnem političnem položaju in so določili smernice za bodočnost. Pred vsem so se bavili z razorožitvijo, balkansko pogodbo in z odnosi držav Male antante napram sosedom. Predmet skrbne proučitve je bilo tudi razmerje do sovjetske Rusije. Naslednje zasedanje stalnega sveta držav Male antante bo maja v Bukarešti.

EKSPLOZIJA PEKLENSKEGA STROJA V BRZOVLAHU.

Dne 23. januarja zjutraj ob 5.50 je eksplodiral med postajama Videm-Krško in Brežice pod sedežem voza Berlin-Dunaj-Maribor-Zagreb-Sušak peklenški stroj. Takoj po eksploziji se je vnel plin. Ogenj je objel ves vagon, da je popolnoma zgorel. V vagonu je bilo 13 potnikov. Trije so bili po eksploziji ubiti in so jih našli zgojene. Sprevodnik Pavlečič je koj po eksploziji potegnil zasilno zavoro in se je vlak ustavil. Goreči voz so odklopili in so začeli reševati potnike, med katerimi je bil tudi poslanec L. Petovar. Skočil

je skozi okno v obželezniški jarek in si rešil življenje. Kedo da so smrtno ponesrečeni, še ni dognano. Sprevodnik pravi, da je eden Avstrijec, eden Hrvat in eden Slovenec. Po odklopljenju gorečega vagona je vlak nadaljeval vožnjo. Peklenški stroj je bil montiran v Avstriji.

Smrti treh Slovencev v belgijskem rudniku.

V rudniku Vaterchey v Belgiji živi 1500 slovenskih rudarjev. Zadnje dni je radi vnetja plina nastala silna eksplozija, ki je ubila tri Slovence, kojih imena še niso znana.

Smrtna nesreča na železnici.

Dne 22. t. m. je povozil popoldanski brzovlak Trst-Dunaj nad vasjo Breg pri Borovnici na Kranjskem 65letno Telbanovo mater in jo popolnoma razmesaril. Hotela je obiskati svojega 98letnega očeta in je šla preko tira radi skrajšanja poti. Prihajajočega vlaka ni zapazila in ta jo je prehitel od zadaj.

Nesreča z lovsko puško.

16letni dijak ptujske gimnazije Adalbert Skrilec je streljal iz lovske puške. Puška je eksplodirala in je razmesarila fantu desno roko.

Šmartno v Rožni dolini.

Podružnica Sadj. in vrat. društva priredi v nedeljo dne 4. februarja, ob treh popoldne v šoli burko v treh dejanjih »Davek na samce«. Čisti dohodek je namenjen za nabavo sadjarskih potrebščin.

Št. Peter v Sav. dolini.

Triletni pos. sinček Martin Četina v Podlogu je padel s kuhinjskega okna na vroč štedilnik. Otrok je podlegel opeklinam v celjski bolnici.

MALA OZNANILA.

Prillično hišo v sredini mesta proda poceni in ugodno: Bender, Maribor. 65

Prodam poceni 2 in pol orala travnika pri Sv. Marjeti ob Pesnici tik glavne ceste. Naslov v upravi lista. 00

V soboto dne 27. t. m. dražba na Glavnem trgu ob 9. uri dopoldne: veliko perila, obleke, pohištvo, žimnate madrace, posode. 67

Pluge raznih vrst, kakor tudi okopalnike in osipalnice, vse priznane dobro napravljene, izdeluje in priporoča: Matej Bregant v Orehovi vasi, p. Slivnica pri Mariboru. 69

Hlapec, trezen, zanesljiv, vajen konjem in razumen za kmetijo, se sprejme v župnišče. Kje? »Slov. gospodar« pove. Znamka za odgovor. 70

Gospodinja, zmožna vodstva večjega gospodarstva, se sprejme v župnišče. Polzge se pri upravi lista. Znamka za odgovor. 71

Kovačnica se da takoj v najem na prometnem kraju v mestu. Janko Tratnik, kovač, Ljutomer. 68

Šivalni in pisalni stroj proda poceni mehanična delavnica Draksler, Maribor, Vetrinjska ulica 11. 72

Zahvala
KARITAS
Maribor, Orožnova 8

Dodatno k pobotnici se vam podpisana za izplačilo cele posmrtnine prav iskreno zahvaljuje! Znesek bo zadostoval za kritje stroškov zdravljenja in pogreba pokojnega zavarovanca Vilčnika Alojza.

Trnovska vas, dne 16. januarja 1934.

66 **Rajšp Simon in Neža s. r.**